

WIE IS BOUDEWIJN?

Dat België een koninkrijk is, weten wij nog van de les geschiedenis en de foto's van de koning en zijn koningin die in iedere klas hingen samen met het kruis waarop Jezus halfnaakt hing. Toen moest het, nu mag het niet meer. De muren zouden te klein zijn om alle symbolen - voortspruitend uit de 'multiculturele samenleving' en de 'woke-generatie' - tentoon te spreiden .

In 1951, mijn geboortjaar, werd koning Leopold III met zachte dwang van de troon gelicht na de koningskwestie. En volgens de wet werd hij door zijn zoon Boudewijn, die nog maar net de foto's van zijn ma en pa ontgroeid was, vervangen. Nu was het zijn beurt om de muren te versieren en was hij opeens de meest begeerde vrijgezel van Europa. Er waren toen nog geen tv-programma's zoals 'blind date' of 'Koning zoekt koningin'. Maar de regering en de adel schoten in gang en de match met Fabiola uit Spanje werd een succes. Bijna heel België droeg het vroom koningskoppel op de handen. God en zijn dienaars vonden dat het goed was.

In vele huishoudens van de werkmens was een foto te vinden van B. en F. . Er werden alleen koeken gekocht in blikken dozen met hun foto op. Op de burgerlijke stand werd de jongensnaam 'Boudewijn' een hit. Fabiola iets minder want 'Maria' en 'Eva' waren nog niet te kloppen. Eerlijkheidshalve moet ik wel zeggen dat het brave, voorbeeldige mensen waren. Ik denk zelfs dat hij in een vorig leven waarschijnlijk paus was en zij haarkapster, hoho.

Over het voortbestaan van het koningshuis wordt er veel gepalaverd en is geld steeds de reden om het af te bouwen.

Maar als ze liever een 'Trump' in Brussel hebben, voor mij niet gelaten. Dan verhuis ik naar Holland, Sluis meer bepaald en open daar een winkel in pruiken: 'Trumppruiken'. Laat die Belgen maar komen!

Zo was er een dorpke in de Vlaanderen waar heel wat koningsgezinden woonden. Bewijs: zeven Boudewijns.

Niet gemakkelijk voor de schoolmeesters of roddeltantes en daarom kregen ze allemaal een bijlap in plaats van hun achternaam. Iets wat toen gebruikelijk was. Eén daarvan was 'Boudewijn suske wiet': de vinkenier die op zijn beurt ook weer voor problemen zorgde door zijn vogels 'Boudewijn 1, 2,...6' te noemen want dat mocht die tijd nog.

Hij had goede Boudewijns en was op zekere dag 'Koning' in zijn maatschappij 'De Boudewijnzangers', ik kan er ook niet aan doen, hoho.

Op het konings- en kampioenefeest van de maatschappij was het zoals overal de gewoonte dat de 'koning' thuis werd afgehaald door het bestuur en aanhangers. Na wat gezuip en gezever werd dan in stoet de weg gezocht naar het lokaal om het feest verder te zetten.

Dit jaar was het aan 'Boudewijn suske wiet' met zijn 'Boudewijn 2' en ten huize Vertriest, want zo noemde hij op de burgerlijke stand, was de brouwer en de bakker geweest om een eerste feestlaag te kunnen leggen. Maar zo simpel was het die dag nu ook niet want een paar dagen voor deze feestdag zat de champetter op zijn gereserveerde plek aan de toog met een paar vinkeniers. Allee, om te zien of ze niet te veel dronken hé!

Ze vertelden hem dat 'Koning Boudewijn' de zaterdag om 18.00 u in het dorp zou zijn en eerst zou stoppen aan het gemeentehuis om vervolgens wat te komen drinken in het lokaal. Niemand mocht het weten want hij wou niemand op kosten jagen. De champetter moest een paar maal slikken, dronk zijn pint uit en verdween als een zatte pijl uit een boog richting de burgemeester. De vinkeniers trokken aan de bel, opdracht één gelukt!

Champetter Leon had door zijn haast al twee maal contact gemaakt met de kasseien maar had toch het meeste onthouden. De burgemeester wist niet wat hij hoorde, was niet op de hoogte en besloot van er een onaangekondigd welkomfeest van te maken; in den duik zonder veel tromgeroffel de dagen voordien. Hij stuurde de champetter van huis naar huis in de Dorpsstraat met Belgische vlagjes en de eis dat ze zaterdag om 18.00 u op de stoep zouden staan zwaaien. Maar... vooral zwijgen ! Het gemeentehuis werd ondersteboven gekeerd en de brouwer en bakker maakten ook hun opwachting op zaterdag. Ten huize Boudewijn en in de dorpsstraat was alles op zaterdag geregeld maar niemand wist echt wat er op til was en wat de verrassing kon zijn. De echte geheimzinnigheid van die tijd!

18.00 u bij de Koning Boudewijn suske wiet. De bestuursleden hebben al een goede lading aan pinten en jenever en besluiten in zatte stoet naar het lokaal te gaan waar alle leden zitten te wachten om de feestavond te starten. Wanneer ze de dorpsstraat in komen weten ze niet wat ze zien: in de verte aan het gemeentehuis niets anders dan wapperende vlagskes en de fanfare uit de buurgemeente. Verbaasd stappen ze door de vlaggenparade en aan de deur van het gemeentehuis staan een even verbaasde burgemeester en champetter bij het zien van de vinkeniersbende.

Iedereen kijkt iedereen aan en de vraag is: ‘Wat gebeurt er hier???’

Eén van de grappenmakers roept plots: “**Lang leve koning Boudewijn suske wiet**”. De burgemeester is direct mee, mompelt: “Ze hebben mij bij mijn...” Hij trapt eens goed op de tenen van Leon en tracht zijn vel te redden door de stoet uit te nodigen op het gemeentehuis. Een uur later zet een nog grotere stoet zich in zwalpende beweging naar het vinkenlokaal.

De burgemeester opent de dans en de champetter mag aan de deur staan als buitensmijter. De grap en feest van het jaar in één! Maar niet zonder gevolgen want van dan af wordt iedere koning, van welke cafésport dan ook, uitgenodigd op het gemeentehuis. Allee, op voorwaarde dat er daarna een feest is natuurlijk. Want de burgemeester heeft de smaak te pakken.

Wanneer de pastoor en burgervader arm in arm om 03.00 u het lokaal verlaten, stopt er plots een grote zwarte luxevoiture, een man in zwart pak stapt uit en vraagt aan de twee waggelende nachtuilen: “*Zijne majesteit de Koning moet dringend pipi doen. Kan dat hier in het café? Ik zie dat het nog open is.*”

Neenee, maar ik wist niet hoe ik moest eindigen, hoho.

Lucien van Gent